

אם נגנבו כספים מתקציב מישר רדידות כדי לפרנס חבורה של רמאים בעל-כיסות, כוללים-שאי נסקיימים, ישיבות-שליכוב — הרי הם נגנבו ממוסדות דתיים אמרי-תיים.

זהו השלכה אחת של הפרשה, שנוטים להתעלם ממנה. הרי כל הכספים של משרד-הדתות גועדו למוסדות דתיים. כל לירה מתקציב זה שניתן לדתירמאי, נלקח על כן מדת-ישר.

הרבנים הראשיים, המבקי שים למנוע חקירת הפרשה, מונעים גם את תיקון העוול הזה.

מאחורי העוול הגשמי, מסתתר עוול רוחני.

מי מינה את שני הרבנים ה-אלה? המימסד הדתי המפלגתי.

איך הם נבחרו? על-ידי קנוני-יות פוליטיות, בין מפלגות דתיות וחילוניות, מתחת לשולחן.

די בחוות-העתם בפרשה זו כדי להוכיח כי אינם ראויים לתפקיד זה.

יתכן שיש להם ידע בענייני-הלכה, אך מנהיג רוחני — אין די לו ביידע. הוא זקוק לסמכות מוס-רית.

יש לזקוף את הגו, להרים את הראש ולהכריז בפה מלא מהי מטרת המאבק: לא עוד קיום ה-סטאטוס-קוו, לא עוד עצירת ה-„כפייה הדתית“, לא עוד פשרה זו או אחרת, אלא חיסול כל ה-התערבות הדתית בחיינו.

ביטול כל החוקים הכוי פים על הרוב החילוני במדי-נה את מיצוות ההלכה — חובת הנשואין והגירושין הדתיים, הפסקת התחבורה הציבורית כחגים ושבתות, ההגבלות על חופשי-התפריט.

שיחרור החינוך הממלכתי מכבי לי האידיאולוגיה הדתית. חקיקת חוקה שתבטל אוטומטית כל חוק, חוק-עזר, תקנה או הוראה של כל מוסד ממלכתי או מקומי, שמניעו הם דתיים.

בקיבור: הפרדה גמורה.

דת היהודית היא נכס היסטורי, מי שדוגל בה גם כיום, מי שמבקש לחיות על פיה ולקבל על עצמו את מוצאותיה ואיסוריה — יש לכבדו, על פי הכלל „אדם באמונתו יחיה“, אך כיבוד צריך להיות הדדי: איש לא יכפה על אדם

(המשך מעמוד 31)
כה דומה עליידי פירסום ציונים דתיים, המשתקים את מערכת החוק והמישפט.

לא במיקרה הזכיר בנימין זאב הרצל את האלופים והרבנים בר-נשימה אחת, כאשר כתב ביומנו כי במדינת-היהודים אשר תקום תוגבל פעילות הקצינים למחנות ופעילות הרבנים לבתי-הכנסת. הרצל הבין כי מן הקצינים ומן הרבנים צפויה למדינה סכנה דר-מה. הוא לא העלה על דעתו כי הרבנים יהיו מסוכנים הרבה יותר, חוק-המדינה הוא הביטוי העליון של הדמוקרטיה. כל האזרחים בו-הרים בכנסת, הכנסת מחוקקת את החוקים, מוסיפה עליהם, מבטלת אותם, משנה אותם לפי רצון ה-ציבור. זהו האקט הדמוקרטי העל-יון.

חוק-ההלכה הוא הביטוי העליון של שלילת-הדמוקרטיה. הקדוש-ברוך-הוא נתן את התורה במעמד ה-ריסני, ואין החוק ניתן לשום שינוי בידו בשר-ודם.

מי שמעמיד את חוקי-ההלכה מעל לחוקי-המדינה, או במקביל לחוקי-המדינה — שולל את חוקי-המדינה, את רצון-העם, את הכרעת ה-רוב, את הדמוקרטיה.

א ולי יש להודות לשני הרבנים על כך שהם חשפו מציאות זו בלי כחל ושרק — ולוא גם כדי לחפות על שחיתות במוסד הקרוב אליהם.

הרבנים הכריזו מילחמה על מדי-נת-החוק, והניפו את דגל מדינת-ההלכה.

עלינו להשיב מילחמה שעה, ולהניף את דגל המדינה הדמוקר-טית.

הרוב החילוני במדינה הזאת חייב להכריז סוף-סוף על העיקרון האחד, המעניק טעם וכיוון למאבק: **הפרדת הדת מן המדינה.**

שום תביעה פחותה מזו אין לה ערך ומשמעות. שום כוח הדוגל בפחות מזה אינו יכול למלא בר-מאבק זה תפקיד חיובי. הוא יכול רק לשבש אותו. את כל הצברעים, המתחסדים, גונבי-הדעת, המתפש-רים-כביכול, מקבלי-השחד ונותני-השחד יש לסלק משטח-ההפקר.

היריבא המחנות ברורים: **מכאן, מחנה הרוצה שי-מדינת-ישראל תהיה מדינת-הלכה, הכפופה לחוק אלוהי כדתי-משתנה, בעל שוים טון תיאוקרטי ומדיניות תנ"כית.**

מ כאן, מחנה הרוצה בהפי-רדה מוטאלית של הדת מן המדינה, במיטוד מוחלט של כפיית ההלכה על חיינו, בשילטון דמוקרטי ובמדי-ניות לאומית הומאניסטית.

מ י שסבור כי די הפעם בר-נויפה קלה לרבנים, בפירסום גילוי-דעת מגומם, אינו מבין את משמעות הדבר שקרה. ברגע שהרבנים הניפו את הקר-דום על שילטון-החוק, הם שמו קץ לאשלייה של „שביל הזהב“, ל-סיסמה הכוזבת של „הסטאטוס-קוו“ — סטאטוס שאינו סטאטי, מצב דינאמי המשתנה בלא הרף, ותמיד בכיוון אחד ויחיד: להגברת ה-כפייה הדתית, לחיוק השילטון התיאוקרטי, להקצנת החינוך הדתי לנוער ושטיפת-המוח הדתית ל-מבוגרים. להרחבת המימסד הדתי. נגד גמגמה זו התנהל במשך 32 השנים האחרונות קרב-מאסף חלוש. ראשי המחנה החילוני — מנהיגי מפא"י, מיפלגת-העבודה והמערך שיחדו את הדתיים בלי הרף כדי לזכות בתמיכתם. הליכוד החריף גמגמה זו.

התוצאות גלויות לעין. יש גבוי לנפונה. הוא נקי בע-שבוע עליידי הרבנים עצמם. מכאן והלאה יש לעי-בור להתקפה נגדית.

מלכת היופי באינת ניבה

מלכת היופי אילנה שושן באוברול שחור ומעליו טוניקה עשויה וואל שקוף עם צווארון עניבה. ההדפס: נקודות מותזות בגוני הכתום והצהוב. מדגמי אפנת ניבה לסתו/חורף 81/80

מיכאל עקיבוב

סלון אלנבי 300

מבצע חגים בצבעים

מחיר	מחיר
מבצע לצרכן	
טלוויזיה גרונדיג 8612 — 171,860-107,900	טלוויזיה פיליפס 85326 — 138,500-112,900
טלוויזיה גרונדיג 6215 — 142,230-96,900	מקרר ג'נרל קנדיאן
16 קוב	107,000 — 94,900
שוואב אבק ג'נרל	27,500 — 18,900
תנור בלרס	41,250 — 28,900
שוואב אדים איטלקי	9,300 — 5,990

מיכאל עקיבוב, סלון אלנבי 113, הסניף הראוי לאמון לצרכי חשמל וחי-אלנבי 113 ת"א, טל' 615902, 611966 (ניו המעביר לצרכן)

הרב גורן ושימעון פרם קץ הצביעות המתחסדת

מסתבר שדא כל מי שי-נהנה גדוד בתורה הוא גם גדוד במוסר.

אין תקומה לדת ישראל, אם לא יוכל הציבור הדתי-באמת להעלות מתוכו מנהיגים רוחניים אמיתיים, בעלי שיעור-קומה מוסרי. אך כל עוד אין הדת מופרדת מן המדינה, אין לה היכולת לעשות כך.

הרבנים הראשיים האלה הם פקיר-די המדינה, והם נבחרו לתפקידם על-ידי המדינה, באמצעות המיפי-לגות.

המישטרה, הכופה את חוי קיי-הדת על הציבור החילוני, נה, כופה גם את הפרוטקציו-נרים שלו על הציבור הדתי, ומעניק להם את המעמד הרם של רבנים ראשיים.

מי שמבקש להפריד בין הדת והמדינה מבקש גם לחסל תועבה זו. השיחרור הוא כפול: שיחרור הרוב החילוני מן הכפייה הדתית ושיחרור המיעוט הדתי מן הכפייה המיפלגתית.

במאבק זה, אין ניגוד-אינטרסים ואין סתירה רוחנית בין החילוי-ניים האמיתיים ובין הדתיים האמרי-תיים. אלה גם אלה צריכים לדגול בהפרדה. אלה גם אלה צריכים להתנגד לשילטון השחיתות המקור-דשת, הצבועה והמתחסדת.

הרבנים הראשיים הכריזו מילחמה. אם כן, הכה נילחם!

דתי הלכה אנטי-דתית, איש לא יכפה על אדם בלתי-דתי הלכה דתית.

זכויות שוות לכל. לא רק לכל הזרמים בדת היהודית, אלא גם ל„זרם“ הבלתי-דתי, האתאיסטי, האגנוסטי.

הציבור הדתי יקיים בכספו את מוסדותיו, בתי-כנסותיו, רבניו, שוחטיו, מוהליו, משגיחיו, מיק-וואתיו, ישיבותיו, כולליו.

כמילא יושם קץ למערכת ה-מושחתת, שבה ניתן להעביר הון-עתק מכיס-הציבור לכיסיהם של פרטים, על סמך רשימות כוזבות וטענות-מירמה.

האידיאולוגיה ההומאניס-טית, החילונית, הליברלית, הפוציאלית, אשר יצרה את מיטב יצירות-ההפאר החבי-רניות והתרבותיות בארץ, צריכה ליהנות לפחות מאותו מעמד כמו האידיאולוגיה הדתית, המיסטית, המשיי-חית, שהישגיה הרוחניים בארץ הם דלים למדי, ולעיי-תים הרייאסון.

על זה צריך להיות נטוש הד-מאבק, תוצאותיו תלויות במוראל של הציבור החילוני ובביטחוני ה-עצמי, שדוכא במשך 32 שנים של שטיפת-מוח.